

„KLOBOUK DOLŮ PŘED MÍSTNÍMI PODNIKATELI,“ říká hronovský starosta Petr Koleta

Letošní ročník Jiráskova Hronova zřejmě nebude patřit k těm standardním. Čím se bude lišit od předchozích ročníků?

Samozřejmě existují jasně daná omezení pro stávající situaci. Musíme regulovat počty míst během představení. Z toho vyplývá, že nebude stan za radnicí, nebude „Myšárna“ a nebude Sokolovna. Přijede menší počet seminaristů, jistě je také určitý rozdíl ve výběru představení. Všechny Jiráskovu Hronovu předcházející krajské a národní přehlídky byly určitým způsobem také omezeny, ale o výběru vám více řeknou pracovníci NIPOS. Hlavní rozdíl je tedy v tom, že je omezen počet hracích míst a počet seminaristů.

Jste připraveni reagovat na případná opatření vlády?

Vždy je to tak, že se opatření části lidí líbí a část jde proti. Bude pochopitelně záležet jistou měrou také na štěstí. Ale i v případě, že by se zde nekonala žádná festival, mohlo by se stát cokoliv. Stačí, když si někdo zajede někam na výlet a odtud si nemoc přiveze. Před čtrnácti dny byla v Hronově pouť. Po deseti letech jsme se rozhodli, že ji opět uspořádáme na náměstí. Také existovaly obavy, ale musím to zaklepat, nic se nestalo. Víím, ptal jste se, zda jsme připraveni zareagovat... Hygienická stanice o festivalu ví. Její opatření

respektujeme. Při zahájení vyzveme návštěvníky přehlídky, aby k sobě byli ohleduplní, aby dodržovali základní hygienické návyky, aby situaci nebrali na lehkou váhu. Aby se neobjímali a nelíbali na každém kroku.

To bude smutné...

Smutné... Z určitého hlediska máme velké štěstí, že se festival koná právě první týden v srpnu. Řada neméně významných akcí se kvůli dřívějšímu ter-

mínu konání neuskutečnila. Na jednu stranu je to štěstí, a na druhou nevíme, co se může stát. Možná měl některý starosta své rozhodování jednodušší.

My jsme se rozhodli jít touto cestou. Důvodem pro konání přehlídky byla mimo jiného i skutečnost, že se jedná o devadesátý ročník. Jiráskův Hronov nebyl nikdy, ani za války, přerušován. Tradice nejstaršího divadelního festivalu na světě je závazující. Není to samozřejmě to hlavní a ve chvíli, kdy bychom viděli, že ohniska nákazy jsou v okolí, upřednostnili bychom pochopitelně zdraví. V tuto chvíli má však oblast Náchodsko po jižních Čechách nejmenší výskyt onemocnění.

Jubilejní devadesátý ročník měl být velkolepý. Bude zapotřebí něco přesunout na rok 2021?

Devadesátý ročník je podstatný. Předpokládám, že se v historii české

kultury objeví i toto číslo. To, zda je nebo není ohroženo, však nepovažuji v tuto chvíli za důležité. Jsem však rád, že přijede ministr kultury. Že uznal, bavili jsme se o tom, světovost našeho festivalu. Až časem dosáhneme stého ročníku, možná spousta lidí docení, co se v Hronově vlastně děje. Dnes si to třeba ještě nikdo v plné míře neuvědomuje, ale devadesát let je skutečně závazujících. Nic velkolepého nechystáme.

pokračování na straně 2

Devadesátka

Úctyhodný věk, snad ho koronavirus nezkoší. Už dvacet let si nějak nedovedu léto bez Jiráskova Hronova představit. Kdo jednou okusil, vrací se stále. Já tu byla poprvé na 70. výročí, od té doby se hodně změnilo, ale zaplat pámbu, Jiráskovo divadlo stále stojí, i když kolem něj se valí změny ekonomické i politické. Navzdory mnohým lamentům se zdá, že Jiráskův Hronov stále patří k jistotám nejen amatérského divadla, a že se vždycky najdou nadšenci, kteří sem jezdí – ať už proto, aby si zahráli, popovídali s přáteli, či aktivně relaxovali na tvůrčích seminářích a radostně ničili své zdraví popíjením bílého a červeného v Tritonu a hlasivky ryčným zpěvem, který se marně snaží přehlušit okolí. Jsme tu zkrátka my všichni, kdo máme rádi (amatérské) divadlo, ať už se mu

věnujeme jen jako koníčku či profesionálně. Při přípravě na festival jsem prolistovala mnohé materiály, související jak s JH a jeho historií, tak s Aloisem Jiráskem, a povídala si s mnohými pamětníky novějších, starších i nejstarších ročníků. Se svými dvaceti lety účasti patřím spíše k podprůměru, spousta hronovafilů má za sebou mnohem více ročníků. A s nimi spojené rozmanité vzpomínky na „ach, ta léta bláznivá“, třeba první lásky a spoustu dalších zážitků všeho druhu, včetně gastronomických, a cestovatelských výletů do obrozeneckého okolí Hronova, a třeba až za hranice do nedalekého Polska. O vzpomínky na předchozí Jiráskovu Hronovu jsme požádali guru tohoto festivalu, profesora Jana Čisaře, který je jen o dva roky starší než JH (!) A on opravdu napsal – osm pokračování do devíti čísel Zpravodaje, v němž vzpomíná na zajímavé lidi a pozoruhodné i bizarní okamžiky z historie festivalu. Můžete se tedy těšit na každodenní dávku jeho vzpomínek. K tomu přispěje i rozmanitě rozhovory s dalšími pamětníky z rozmanitého spektra účastníků – od starších zkušených až po ty nejmladší. K jubileu

ovšem patří i rozmanitě zajímavosti, týkající se Hronova a nejslavnějšího rodáka, Aloise Jiráska. Od jeho úmrtí uběhlo v březnu devadesát let. Otevření divadla, které nese jeho jméno, se nedočkal, ale jeho pohřeb byl symbolicky vypraven z rozestavěného divadla. A nemůže být lepší živé připomínky jakékoli slavné, a časem zapomínané osobnosti nežli festival divadelních amatérů (tedy těch, kdo divadlo dělají opravdu s láskou a z lásky).

Letošní ročník, jak všichni víme, je v mnohém výjimečný. Do poslední chvíle nikdo z nás netušil, jak bude probíhat. Vlastně to tak úplně netušíme ani teď... Kotrmelec, k němuž donutil celou zeměkouli neviditelný virus, převrátil všechno vzhůru nohama, a je tedy třeba zachovat chladnou hlavu, nepřehánět ani na jednu stranu. Dodržovat základní hygienické návyky, nepít jedním brčkem... ale zároveň neztratit dobrou náladu. A je-li potřeba rouška, tak proč nevyhovět. Vydrželi jsme horší věci...

*Krásné prožití jubilejního 90. Jiráskova Hronova
přeje Jana Soprová*

Jak to vidím...

Jiný

Uzrají třešně, sežerou je ptáci, a pak je prostě srpen a vy jedete na Jiráskův Hronov, ten je skvělý a pak skončí, vy jste smutní, jsou Vánoce, což se v tomto pořadí opakuje, dokud si nepřitáhnete náhrobek blíže pod bradu a nepůjčíte lebku kolegům do Hamleta. Každý ročník Hronova je trochu jiný, čímž probouzí potřebné očekávání a zároveň je trochu jiný, tentokrát s výrazným akcentem na slovo „trochu“, což dává možnost spočinout. Jiný, přecezený přes trochu, je totiž substance stravitelná i pro konzervativního žlučníkáře, lektvar homeopatických dobrodruhů, který zažene největší hlad i žízeň.

Představte si, že snídáte každé ráno müsli s oříšky, ale dnes oříšky došly. Nevadí, máte mandle a výjimečně přidáte i pár borůvek. Pokud nemáte sklony k autismu, patrně se, spíš než otrávení, můžete cítit obohacení o nový recept. A teď si představte, že oříšky nedošly a vy jako obvykle jeden vložíte mezi zuby a stisknete. Místo křupnutí a oříškové chuti ale dostanete nikoli nepodstatnou facu a začne se vám chtít akutně čurat. I pokud nemáte sklony k autismu, tohle vám může změnit snídani. Všechny snídani.

Přestože jsou osudy jednotlivců někdy rozkomíhané, eintopf našeho kolektivního žití chutná rok od roku víceméně povědomě. Dokud se nezamíchá křídlem z nedovařeného netopýra a ze samozřejmého se nestane nejisté, z daného potenciální, z nároku vděčnost, z nemyslitelného prozkoumatelné.

Patřím ke generaci, která nezná osudové zlomy. Neprožili jsme je a nevyhlížíme je, protože kontinuity jsou již v reálném čase nevysledovatelné a všechno se dynamicky mění. Tak jaképak šoky a skoky? A teď, Covid. Bude se v Tritonu zpívat? Podaří se vznítit divadlo jako kolektivní zážitek? Nebo Janek letos přežije a protipožární nástřik kulís ovládne jeviště? Upneme se k tradicím a rituálům, abychom jinakost co nejvíce potřešli, nebo najdeme nové formy a založíme nové tradice? Co se musí změnit a čeho se naopak musíme držet, aby nám Jiráskův Hronov dal, co potřebujeme? Experiment zahájen.

Jan Duchek

pokračování ze strany 1

Přijede Lubomír Zaorálek? Mám pocit, že od Pavla Dostála na Jiráskově Hronově ministr kultury nebyl.

Pavel Dostál měl k amatérskému divadlu blízko. Pan Zaorálek je spíše spjatý s politikou. To, že se zde objeví, dodává celé akci punc určité významnosti. Je třeba připomenout, že ministerstvo kultury je také jedním z největších donátorů akce. Letos se k Jiráskovu Hronovu nepostavilo zády a oproti loňskému roku ještě přidalo nějaké prostředky navíc. Podobně učinil i Královéhradecký kraj. Jsem za to moc rád.

Takže ani v letošním roce nebyl problém se shálením sponzorů?

Vlastně všichni sponzoři, kteří přispívali na festival v minulosti, a nemyslím pouze oficiální instituce, nás podpořili i letos. Bez nich by například nebyl doprovodný program. Jde především o místní podnikatele. Je úžasné, že i v době, kdy mají tak tak na přežití, berou podporu přehlídky jako zásadní morální věc. Klobouk dolů.

Všiml jsem si, že se změnila ředitelka KIS. Můžete mi říct, proč?

Každý ředitel má své silné a slabé stránky. A ředitel kulturní instituce by měl především komuni-

kovat a nacházet kompromisy. Vím, není to úplně jednoduché. Přestože jsem se to snažil bývalé ředitelce vysvětlit, nefungovalo to. Byla velmi pracovitá, ale dle mého mínění jednala velmi emotivně. To mohlo být příčinou určitých neshod na festivalu. Ještě jednou musím zopakovat, že se jednalo o pracovitěho člověka, ale chybělo to hlavní – komunikace. Kompromisy a schopnost posunout daný problém dál. Nová ředitelka, Šárka Čmelíková v kultuře dělala a dá se předpokládat, že také bude mít své chyby... Možná nebude v určitých ohledech tak nekompromisní, na druhou stranu je ochotná naslouchat a je schopná diskutovat. Bez problémů komunikuje s NIPOS, s divadly a vlastně všemi potřebnými subjekty. A to je pro mě velmi důležité.

Co nejvíc přejete letošnímu Jiráskovu Hronovu?

Aby se všem líbilo divadlo i doprovodný program. Aby vyšlo počasí, ale hlavně, abychom na konci přehlídky ve zdraví odjeli domů. Aby neproběhla žádná další omezující opatření. Může se stát, že onemocní naprosto kdokoliv, místní či návštěvník. A všechno se tím může změnit. To, nejvíce co tedy mohu přehlídce přát, je zdraví.

Honza Šoácha

KDO JE KDO

Jan Holec a Tereza Sochová /
seminář HaR jako Herec a režisér

Eva Spoustová / seminář RJ jako Rytmus a Jevištní řeč

Pavel Skála a Jan Mrázek /
seminář PRO jako PROces a PROdukt

Petr Kolínský / seminář S jako Scénografie

Pavel Hurych / seminář T jako Technika

Jaromír Hruška /
seminář A, B, C, Divadla – Abeceda divadla

Alena Zemančíková / PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Milan Schejbal / PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Luděk Horký / PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Jana Slouková / PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Jan Šotkovský / PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Ivo Kristián Kubák / PC jako PROBLÉMOVÝ CLUB

Co na to tvůrci

A řeknete si: Stálo to za to!

Jubilejní Jiráskův Hronov zahájili Světáci, které přivezl soubor z Police nad Metují. Jak putoval příběh známý z kultovního filmu na scénu, o tom jsme si povídali s režisérem Jaroslavem Součkem, který je s polickým souborem spojený po celý svůj život.

Jak vás napadl právě tento titul? Kdo se ujal dramaturgie?

Vždycky jsem měl rád film Světáci. Považuji ho za skutečný „národní poklad“ v truhlici českých filmových komedií. Sešlo se zde doslova všechno: scénář, hlášky a gagy, herci, režie, písničky. A protože jsem věděl, že existuje divadelní adaptace filmového scénáře, sáhl jsem po ní. Věděl jsem, že máme v souboru herce a herečky, kteří to zvládnou. Ten film máme všichni rádi a věřil jsem, že i naše publikum dokážeme pobavit. Po pravdě, potřeboval jsem atraktivní titul, který natáhne lidi do divadla a „naplní kasu“ – před rokem jsme se totiž stali zapsaným spolkem, hospodaříme si tím pádem sami a potřebovali jsme kapitál pro rozjezd. A to se opravdu podařilo – máme plno na každém představení, jak v Polici, tak v blízkém okolí a zájem neutuchá.

Dramaturgie jsem se ujal já sám a spočívala v tom, že jsem divadelní adaptaci Jiřího Vobeckého zbavil aktualizace a vrátil ji zpět do těch „šedesátek“, kam prostě – podle mne – Světáci patří a kde je chci mít.

Tři herci a tři herečky tvoří základ pro to, aby děj fungoval tak, jak má. Jak se vám s nimi pracovalo? Jsou to herci, kteří poslouchají, nebo si naopak „vymýšlejí“?

Pracovalo se mi s nimi výborně. Za těch takřka třicet let společné spolupráce se vyhráli a sehráli do dnešní – troufám si říct – podoby, která v rámci východočeského amatérského divadla představuje vysokou kvalitu. Známe je jak své boty, jsou schopni zahrát mi ledacos, umí na sebe reagovat, slyší na sebe a jsou schopni vkládat do hraní i svou vlastní invenci a nápady. A to se týká všech, nejen hlavních protagonistů! Takže ano, poslouchají a vedle toho jsou schopni i vymýšlet, což považuji za přednost. A ještě k té dlouholeté spolupráci a získaným zkušenostem – máme tu jednu výjimku a sice Stánu Holečkovou, která hraje roli Marcelky. Vězte, že je to její debut.

Je tento rok nějakým způsobem pro polický soubor významný?

Je to skutečně velmi významný rok – slavíme totiž 200 let trvání polického ochotnického diva-

Včetně Včetně po kachničku

Řekněme rovnou, že jsou na světě i jednodušší a vděčnější úlohy než adaptovat pro jeviště film, který znají prakticky všichni prakticky slovo od slova. Světáci, o něž se divadelně pokoušela či pokouší celá řada souborů, jsou látkou obzvláště ošemetnou. Dějová kostra filmu není žádnou dokonale matematicky vystavěnou fraškou, ale spíš zábavnou historkou, z níž takto skvělou komedii dělá bytostně autorské herectví všech těch herců*, které nemusím jmenovat – a kteří dle vzpomínek tvůrců i zásadním způsobem ovlivnili přesné znění scénáře.

Divadlo má oproti filmu jisté handicap, jež Světáci, rozehrají-li se v převážně realistickém kódu, zpravidla odhalí: pro zápletku klíčové okno s lešením potřebuje být vyslovené postavené, jenže v ději figuruje tak často, že si v kombinaci s častými změnami prostředí vynucuje prakticky neustálé komplikované přestavby (není asi náhodou, že většina inscenací Světáků trvá o dobrou hodinu déle než předloha). Ve chvíli, kdy se navíc (jako v polické inscenaci) okno bez lešení nijak neliší od okna s lešením a klíčový gag, k němuž celá ta konstrukce směřuje, zůstává ve slově, nabízí se otázka, jestli by i ono okno nesneslo nějaké vzdušnější, náznakovější řešení (přitom pro práci se zkratkou má režisér Jaroslav Souček zřejmý smysl).

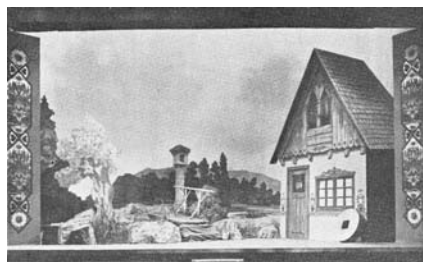
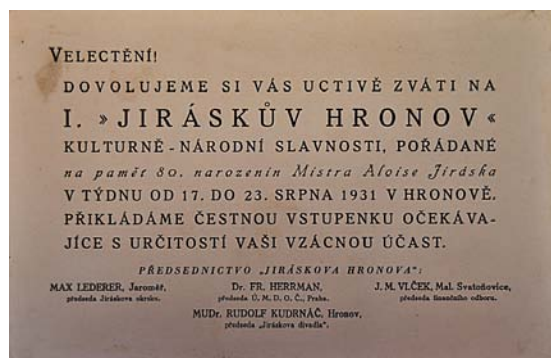
S tímhle realistickým kódem souvisí i problematika hereckého stylu: přiblížit se onomu notoricky známému originálu, který se vyznačuje jakousi zvláštní kombinací podehrávání a groteskní nadsázky, je krajně nesnadné. Viděl jsem už několik inscenací, ze kterých se stala jen úmorná cesta od jedné slavné hlášky ke druhé.

Ta polická ovšem, jak rád konstatuji, je z větší části úspěšná: situace jsou častěji vybudované, než aby se jen odříkávaly, a herci znají míru nadsázky a ovládají kouzlo ironie, které si látka žádá. Sice je to i tak místy jakési povinné odškrtávání gagů a hlášek (včetně „Včetně po kachničku“), ale provedené je to vkusně, s povědomím o stylu a nepřehlédnutelnou vervou. Pokud tedy jde o zpracování úlohy, kterou pokládám v základu za ošemetnou, rád dávám polické inscenaci palec nahoru a děkuji jim za důstojné zahájení toho divadelního maratónu, který nás v příštích dnech čeká.

Michal Zahálka

** Pozn.: Nemaťte chvilku, jsem strávil snahou zformulovat tuto větu bez použití slova „plejáda“. Je pozoruhodné, jak někdy mají slova tendenci se unucovat.*

Scénograf Lucerna z roku 1934

Vodníci Ivan a Michal z Lucerna roku 1930 a 2020

Lucerna - 1936

Kurs líčení - 1936

Jan Žižka - 1933

Ochotníci ze Rtyně přijeli na 10. JH 1940

dla. A to si myslím zaslouží pozornost, vždyť který soubor se tím může pochlubit. Chystáme na podzim akce, které toto výročí připomenou a oslaví – vernisáž a výstavu fotografií, den otevřených dveří a komponovaný večer – to vše v našem Kolárově divadle v Polici nad Metují.

Polický soubor Kolár je vám prý souzen na celý život. Můžete krátce shrnout svou – a také rodinnou – historii spojenou s polickým divadlem?

Moje babička byla správcová Kolárova divadla, takže měli s dědou správcovský byt přímo v divadle a já jsem tam vyrůstal. Jak děda, tak babička byli zapálenými a čilými ochotníky – děda režíroval, hrál, zpíval v operetách, dělal maskéra; babička hrála, zpívala a později napovídala. Tehdy mívali třeba i čtyři premiéry do roka! Divadlu se věnovali i jejich děti – strýc Pepa, který hrál, a strýc Tomáš, který hrál i režíroval, oba dva i zpívali a hráli v kapelách; a moje mamka Marta, která taky odehrála bezpočet rolí. Takže už jako děčko jsem se pohyboval v zákulisí divadla, byl přítomný na zkouškách, nasával vůni divadelní šatny. Asi to opravdu nemohlo dopadnout jinak, než že i já se budu ochotnickému divadlu věnovat a stane se mým celoživotním koněm.

Máte za sebou během třiceti let více než deset inscenací. Která z nich byla neúspěšnější? A jaký vztah máte ke svým inscenacím obecně? Neláká Vás občas taky si zahrát? Příp. zaskakujete někdy?

Z pohledu diváckého ohlasu byla asi neúspěšnější inscenace „Někdo to rád horké“, tu jsme reprízovali třicetkrát. V závěsu za ní pak „Ptačí klec“, s tou jsme šestkrát vyprodali polické divadlo.

Z pohledu odborných porot pak inscenace „Revizor“, „Ptačí klec“, „Náměly“ a „Kdo je tady ředitel?“, které byly nominovány na národní přehlídky.

A jaký k nim mám vztah? Když se inscenace zkouší a tvoří, tak to občas bolí. Obzvláště v období cca tři týdny před premiérou, kdy se nejvíc kvalituje, už člověku ke konci docházejí síly, nervy má na pochodu a říká si, proč to vlastně dělám?! Ale pak přijde premiéra a potlesk publika, a to je takový příliv endorfinů, taková droga, že se tomu jen tak něco nevyrovná. A řeknete si: Stálo to za to!

Když se ohlédnu – tak vlastně každá inscenace je kus mého života. Zní to pateticky? Asi jo. Ale tak to prostě je.

A že bych si občas i zahrál? Někdy mě to, přiznám se, napadne, ale pak tuhle myšlenku vždycky zavrhuju a hraní přenechám těm lepším. Jednou jsem skutečně musel zaskakovat za náhle ochotného herce. Bylo to v Suchém Dole v inscenaci „Kdo je tady ředitel?“. A byly to nervy!

Co byste popřál Vašemu souboru do budoucna?

Nikdy nechabující nadšení, zapálení a lásku k divadlu.

A potlesk – dlouhý, předlouhý, bouřlivý, nadšený potlesk diváků! Ultimátně a navzdychky!

Trochu historie 1.

Za vše může Vladimír Hulec,

Který mi nabídl, abych u příležitosti 90. Jiráskova Hronova napsal něco do Zpravodaje. Po jistém váhání, zda mám, jsem se rozhodl, že zůstanu u historie a připomenu, jak amatérské divadlo na JH vypadalo. Možná to není nejlepší nápad, ale třeba bude někoho zajímat, jak se amatérské divadlo za padesát let vyvinulo. Ta padesátka vyznačuje dobu, kterou jsem na JH zažil. Nebyla nehybná, naopak; ledacos se v ní zračilo a nějaký ten podnět k přemýšlení může dnes poskytnout. Myslím, že by to mohlo být prospěšnější, než kdybych vyprávěl veselé historky z Jiráskova Hronova.

TAK TEDY

Na 41. Jiráskův Hronov jsem přijel jako porotce v roce 1971; před tím jsem hrál na 20. Jiráskovu Hronovu v roce 1950 s Mladou scénou, svazáckým souborem, který v duchu tehdejší ideologie spojoval učně a studenty. Za mou změnou v porotce stál **Jirka Beneš**, šéfredaktor **Amatérské scény**, do níž jsem díky jemu začal psát poté, co byly za normalizace zavřeny všechny kulturní časopisy, a Jirka mi nabídl, abych psal do přeživší Amatérské scény.

Musím přiznat, že přes své amatérské začátky, jsem k amatérskému divadlu žádné zvláštní city nechoval. Naopak, moji rodiče se amatérům v Hradci Králové a jejich produkci posmívali a starší spolužáci studující v Praze je nazývali *prťáky*.

Upřímně řečeno: jako porotce mně žádné hronovské představení v tom roce 1971 nenadchlo a ničím nepřesvědčilo o své kvalitě. Bylo to divadlo, o němž ve znamenité studii **Divadlo 21. století – k jeho novým definicím v Antologii současné polské divadelní teorie** píše **Dariusz Kosiński**. (Mimoходом: ta knížka, kterou vydal Institut umění / Divadelní ústav obsahuje řadu podnětných studií a přesvědčivě ukazuje, jak mizerný je stav naší divadelní vědy.) Kosiński v ní hovoří o divadle, jež nazývá „pravým“, které je „protikladem alternativního či jiného divadla.“ Je to divadlo, které skrývá svou „umělost“ a „dosahuje celistvosti a neporušitelnosti diváckého klamu“, jenž velí zapomínat, že se dívají na kopii přírody. Na tom závisí hodnota představení a možnost plnění nejružnějších funkcí „od zábavných po vzdělávací, výchovných či politických.“ Struktura či lépe systém takové činohry utváří především iluzi reality, zaručuje ústřední pozici herectví a vychází z těsného spojení s dramatickou literaturou, zejména s postavou. Na těchto principech stála evropská činohra od poslední třetiny 18. století. Vznikala na nich i novodobá česká

Jan Císař (vlevo) s Jiřím Benešem na JH

činohra – ať profesionální nebo amatérská.

A v tom roce 1971 se tato činohra prezentovala na Jiráskově Hronově. Je to typ divadla, který je dodnes oblíbený a má své četné příznivce; dokonce se odváží říci, že zejména v amatérském divadle se vyskytuje hojně. Tohle divadlo se stalo od konce 19. století, od vzniku modernismu, předmětem četných útoků. Začalo to odmítáním závislosti na literatuře, pokračovalo zpochybněním herectví, jehož tvůrcem, materiálem i výsledkem je „živý člověk“.

Právě v tom je však přitažlivost, účinnost a oblíbenost takové činohry. Neboť fabule – příběh člověka nebo více lidí jako souhrn událostí líčící nějaký děj – je vyprávěna herci, kteří hrají postavy jako uvěřitelné, skutečné lidi, a tak srozumitelně předvádějí příběh, jenž sděluje smysl děje. I smysl celého představení.

Přesně tato činohra se hrála na **Jiráskově Hronově**, jehož jsem se účastnil poprvé jako porotce. Rád bych zdůraznil, že takové divadlo neodmítám, má plné právo na život a myslím si, že je amatérským souborům i jejich divákům nejbližší. A že proto může v jistých podmínkách plnit přinejmenším nějakou potřebnou funkci. Ale to neznamenalo, že by **Jiráskův Hronov** měl – a musel – trvale reprezentovat tento typ činohry.

Jan Císař

Třikrát o Jiráskovi

1) Otec Aloise Jirásky Josef byl povoláním:

- a) Pekař
- b) Lesník
- c) Tkadlec

2) Jiráskovi měli:

- a) Šest dětí
- b) Devět dětí
- c) Osm dětí

3) Alois studoval na:

- a) Českém gymnáziu v Hradci Králové
- b) Německém gymnáziu v Broumově
- c) Německém gymnáziu v Praze

Vylustění najdete na straně 8

Jsmetady proto, abychom vám zpřijemnilipobyt

Tradiční setkání seminaristů a představování lektorů se tentokrát odehrálo až po setmění, co se nezměnilo, bylo místo – Sál Josefa Čapka a poté určování roztodivných míst, kde se sejdou seminaristi se svými „guru“. Jan Julínek byl stručný, ale už přivítání „Dobrý večer, já vás vítám na 90. Jiráskově Hronově“, mělo frenetický potlesk. Není divu, všichni jsme doposledka žili v nejistotě, zda se opravdu uskuteční. Tak jsme tady. A už jsou tu obvyklé pokyny, tentokrát poukazující na nezbytná omezení:

a) Hygiena vyžaduje, aby v hromadném ubytování ve střídách bylo pouze 60 osob, při osmi třídách je to 8-10 lidí na jednu místnost.

b) Je potřeba nosit v prostorách divadel, tj. v hledišti i ve foyeru, ROUŠKU!

c) Permanentky do divadla si podepište, aby si je nemohl nikdo jiný přivlastnit.

d) Festivalové taxi je zdarma, ale je třeba si je zavolat (telefon v programové brožuře)

e) Snídaně v divadle letos nedělají

f) Sprchy jsou k dispozici v ZŠ a v ZUŠ – pouze omezeně

g) I v parku je omezení obecnosti na 1000 lidí, takže na koncert se doporučuje přijít brzy!

h) Jsme tady proto, abychom vám zpřijemnilipobyt – říká Honza Julínek

jas

Milé vinice, milí viníci,

tak jako po večeru přichází opice, přichází i po ročníku ročník. Hrozny roku 2019 jsou již dávno zkapalněny a ubytovány v sudech, tancích, krabicích a lahvích. Repertoár bílých vín v hronovských restauracích byl jistě zcela přepsán a červená, zůstala-li na vinné kartě, projeví hlouběji svůj charakter. Vinná mapa je tak zcela překreslena a nic netušící kolempijící jsou vystaveni novým nástrahám. Kde loni voněla louka, možná bublá močál.

Tu my, notorickí altruisté a nutkaví degustátoři bez spánku a vody, chvátáme vám na pomoc. Budeme se opět prodírat džunglí vinařské produkce a značit vám cesty průpítné i cesty methanolově slepé. Možná mnohokrát padneme, ale vždy se znovu sesbíráme a se sklenkou hrdě pozvednutou se doplazíme k dalšímu vzorku. Neboť ve víně je pravda a Hus taky trpěl.

Na první degustaci jsme tradičně vyrazili do Pizzerie Stella.

(foto Michal Zahálka)

Veltlínské zelené, suché, zemské víno, Morava – rozlévané

Barva: Jiskřivé, nečekaně zlaté až jantarové.

Vůně: Nikterak výrazná, ale postupně se otevírá. V počátku trochu lihová se zelenými tóny jakéhosi blíž neurčeného bejlí, následně přechází k nevtravé vůni ananasu a moment... ano, to je lipový květ, typický pro sprašová podloží. Ostatně kvalitně sprášit se tímhle vínem rozhodně dá, neboť na skle drží jak přibitý hřebíkem, takže obsah alkoholu nebude nejvyšší.

Chuť: Kyselinka je mírná a osvěžující a vzorek snadno nachází cestu do krku. S přibývajícím napitím mírně trpkne, ale to není vůbec na škodu. Párovali jsme jej k bílému masu s rozmarýnem a pepřem, což tomuto veltlínu tuze slušelo.

Okolnosti: Nápoj byl servírován ve vhodné čisté sklence, ve správné teplotě a nesmírně ochotnou a usměvavou servírkou, což rozhodně není samozřejmost.

Verdikt: 70 bodů ze 100

Uvidíme, uslyšíte...

Sobota 1. 8.

Divadelní studio D3 Karlovy Vary
T. Svoboda: Srnky
 Jiráskovo divadlo 17.00 a 20.15

Akolektiv Helmut Praha
Akolektiv Helmut: S čakanem lamag nohy
 Sál Josefa Čapka 17.00 a 21.30

Bažantova loutkářská družina z Poniklé
Tomáš Hájek: Černý kocour
 Sál Josefa Čapka 18.30 a 20.15

KONCERTY

Koletova hornická hudba
 náměstí Čs. armády 14.00
Šoury Roury park A. Jiráska 18.00
Band Of Heysek park A. Jiráska 20.00
 Loudky park A. Jiráska 22.00

DOPROVODNÉ AKCE

Tvořivá dílnička 15.00–18.00
 stánek v parku A. Jiráska
Vernisáž výstav
Politické kresby Josefa Čapka 1933–1938
 v historickém prostoru Papírny, bývalého mlýna
 rodiny Čapkovi, 14.45–15.15
 (v rámci zahájení festivalu JH)
Prohlídka zvonice
 Kostela všech svatých 16.00–18.00

ské univerzitě historii (1871–74).
 v Hradci Králové (1867–71). Později vystupoval na praž-
 tesot (1863–67), poté přestoupil na české gymnázium
 v Broumově, které bylo německé, ale učil tam češtinu
 v benediktýnském gymnáziu
 Adolf a Antonín.
 II. Helena, Josef, Emilie; po něm Rudolf, Zofie, Božena,
 2) Jiráskovi měli sedm dětí, Fred Aloisem se narodil
 na Prouzová (1821–1887).
 tkadlec a poté pekař, matkou Vincencie Jirásková, roze-
 1) Otce Aloise byl Josef Jirásek (1822–1901), původně

Výluštění kvízu

Zpravodaj
90. Jiráskova Hronova 2020

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (šéfredaktorka), Jan Švácha,
 Vladimír Hulec, Michal Zahálka (redaktoři),
 spolupracovníci redakce Jan Duchek,
 Veronika Matušová,
 Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).
Neprošlo jazykovou korekturou.
 Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>
 E-mail: jasop@centrum.cz

KDY A KAM NA JÍDLO

Kde se můžete v Hronově najíst?

Na hronovském náměstí (náměstí Čs. Armády)
 můžete zajít do:

The Fifties Retro Pub

Otevírací doba od 8 do 2 hodin ráno.
 Od 8 do 10 hodin vám tu připraví snídani – va-
 jíčka na několik způsobů (Benedikt, Florentine...),
 sendviče, párky nebo donuty. Ke snídani dostanete
 sklenici džusu a bezedný hrnek překapávané kávy.
 V běžném jídelním lístku najdete speciality ame-
 rické kuchyně – pizzy, hamburgery nebo třeba vep-
 řová žebírka.

Pizzerie Stella

Otevírací doba od 10 hodin do půlnoci
 Dát si tu můžete polévku, pizzu, těstoviny, salát
 a také rybu – extra tipem kuchaře je losos dodáva-
 ný z nedalekého Červeného Kostelce.

Restaurace Bašta

Otevírací doba od půl 9 do 22 hodin.
 Do 11 hodin budou k dostání vejíčka nebo párky,
 od 11 do 16 hodin je čas obědů, po čtvrté můžete
 zajít na večeři – třeba na rožněné maso, pstruha
 a další minutky.

Pod křídly anděla

Otevírací doba od 8 hodin do půlnoci
 V kavárně na náměstí můžete ke kávě, čaji nebo
 limonádě přidat dort, quiche nebo palačinku.
 I tady se můžete od 8 hodin nasnídat, podávat
 se budou třeba bagety a vejíčka.

Mimo náměstí:

Čajovna u Bílého Draka (Jiráskova 521)

Otevírací doba v sobotu 1. srpna od 13 do 23 ho-
 din, od 2. do 8. srpna vždy od 9 do 12 hodin a od 13
 (jen v sobotu 8. srpna od 13:30) do 23 hodin
 V čajovně vám připraví třeba kuskus, sýrový a ze-
 leninový toast nebo halvu. V sobotu 8. srpna zde
 budou od 10 do 13 hodin vystupovat Mantrovní-
 ci, během poslechu jejich hudby můžete ochutnat
 dhal, typické indické jídlo – servírovat se začne
 v poledne.

Stovka u Gurina (Jiráskova 326)

Otevírací doba od 9 hodin do noci
 Do Stovky můžete zajít na ranní polévku, samo-
 zřejmě jsou doplňky k pivu – párky, klobásy, tla-
 čenka, hermelín a tak dále. Večer se bude grilovat,
 k dostání bude vepřová kýta nebo gyros.

Bob's Bar & Coffee (Kudrnáčova 571)

Otevírací doba 11:59 až 23:23
 V BB&C dělají třeba italský chléb (foccacia) s tr-
 haným hovězím, kuřecím nebo grilovanou zeleni-
 nou, dále saláty, wrapy, sendviče, wafle a domácí
 limonády.

U Pilouse (Dvorská 229)

Otevírací doba od 10 do 22 hodin (podle hostů)
 Kromě běžného menu si můžete v této restaura-
 ci dát různé festivalové speciality z grilu, pečené
 koleno, steak, tatarák nebo burger.

Bowling DOK (Dvorská 40)

Otevírací doba od 14 hodin do 23 hodin
 V Doku nabízí pizzu, utopence nebo hermelín.
 I tady se bude večer grilovat.

Vietnamské bistro u Mostu (T. G. Masaryka 24)

Otevírací doba od 9 hodin do noci
 V tomto novém podniku si můžete objednat tře-
 ba smažené nudle, rizoto, kung pao nebo smažené
 sýr či kuřecí stehno.

Kebab bistro (Hostovského 525)

Otevírací doba od pondělí do čtvrtka a v sobotu
 od 8 do 18 hodin, v pátek od 8 do 20 hodin, v ne-
 děli od 10 do 18 hodin
 V bistro naproti Penny si můžete dát kebab, tortil-
 lu, panini, toast a taky zmrzlinu, zákusek a kávu.
Vybrala pro vás Veronika Matušová

Rozborový seminář Klubu režisérů SČDO

Také v rámci letošního 90. JH se bude konat rozborový seminář Klubu režisérů SČDO. Seminář je určen pro všechny, kteří se zabývají, či chtějí zabývat, rozbohem představení (režiséři, dramaturgové, porotci, herci aj.).

Na každém semináři budou podrobně rozebírána vybraná představení, když úvodní slovo do rozpravy zajišťují členové Klubu režisérů SČDO a následně je možno hovořit i o dalších představeních uvedených v rámci 90. JH, dle zájmu frekventantů.

Rozborový seminář je organizován jako otevřený a mohou ho navštívit všichni, i účastníci předhlídky s jen několikadenním pobytem, kteří mají zájem konfrontovat své názory na představení. Rozborový seminář bude probíhat od neděle 2. 8. 2020 do soboty 8. 8. 2020, vždy od 10.00 hodin, (předpoklad trvání 2–3 hod.), v učebně ZUŠ v Hronově (pod kostelem).

Vedoucím lektorem bude MgA. Zdeněk Janál.
 Všichni zájemci jsou vítáni!

Za KR SČDO Jaromír Kejžlar.